

Sygn. akt I C 278/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2021 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wojciech Wysoczyński

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2021 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa Miasta Ł.

przeciwko Miejskiemu (...) z siedzibą w Ł.

o wydanie nieruchomości

1. utrzymuje w całości w mocy wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 10 listopada 2020 r. wydany w sprawie I C 278/20;
2. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy na rzecz adw. J. H. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu;
3. nie obciąża pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 września 2020 r. Miasto Ł. wniosło o nakazanie pozwanemu Miejskiemu (...) z siedzibą w Ł. wydania powodowi nieruchomości zabudowanej, położonej w Ł. przy ul. (...) o łącznej powierzchni 0,8353 ha, stanowiącą własność powoda i będącą obiektem użyteczności publicznej, dla której Sąd Rejonowy w Łęczycy prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

/pozew, k. 3 – 8/

W piśmie z 5 października 2020 r. powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego zmodyfikował powództwo, wnosząc o:

1. nakazanie pozwanemu Miejskiemu (...) z siedzibą w Ł., aby zaprzestał naruszeń prawa własności nieruchomości zabudowanej, położonej w Ł. przy ul. (...) (oznaczonej numerami działek (...) o łącznej powierzchni 0,8353 ha), stanowiącą własność powoda i będącą obiektem użyteczności publicznej, dla której Sąd Rejonowy w Łęczycy prowadzi księgę wieczystą nr (...), polegających na:

- korzystaniu z w/w nieruchomości bez zgody powoda i Administratora (jednostki budżetowej Z. M. w Ł.) obiektu użyteczności publicznej, jakim są (...) zlokalizowane na w/w nieruchomości;

- usuwaniu zabezpieczeń ogrodzenia (kłódek) (...) zainstalowanych przez Administratora obiektu;

- przechowywaniu w pomieszczeniu położonym w budynku socjalnym zlokalizowanym na terenie nieruchomości, nieruchomości pozwanego;

- zastawianiu bramy wjazdowej na teren nieruchomości.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

/pismo, k. 70 – 72/

Wyrokiem zaocznym z dnia 10 listopada 2020 r. Sąd Rejonowy w Łęczycy nakazał Miejskiemu (...) z siedzibą w Ł., aby zaprzestał naruszeń prawa własności nieruchomości zabudowanej, położonej w Ł. przy ul. (...) (oznaczonej numerami działek (...) o łącznej powierzchni 0,8353 ha), stanowiącej własność powoda i będącej obiektem użyteczności publicznej, dla której Sąd Rejonowy w Łęczycy prowadzi księgę wieczystą nr (...), polegających na:

- korzystaniu z w/w nieruchomości bez zgody powoda i Administratora (jednostki budżetowej Z. M.w Ł.) obiektu użyteczności publicznej, jakim są (...) zlokalizowane na w/w nieruchomości;

- usuwaniu zabezpieczeń ogrodzenia (kłódek) (...) zainstalowanych przez Administratora obiektu;

- przechowywaniu w pomieszczeniu położonym w budynku socjalnym zlokalizowanym na terenie nieruchomości, nieruchomości pozwanego;

- zastawianiu bramy wjazdowej na teren nieruchomości.

Ponadto wskazanym wyrokiem zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1050 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

/wyrok zaoczny, k. 98/

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwany wniósł o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa.

W sprzeciwie wskazano m.in. że pozwany ponosił znaczne nakłady na wyposażenie spornej nieruchomości.

/sprzeciw, k. 104/

Postanowieniem z dnia 29 lipca 2021 r. Sąd Rejonowy w Łęczycy ustanowił dla pozwanego pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata.

/postanowienie, k. 228/

Na rozprawie w dniu 5 października 2021 r. pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut braku legitymacji procesowej biernej po stronie pozwanej.

/protokół rozprawy z dnia 5 października 2021 r. - od 00:34:53/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Miasto Ł. jest właścicielem nieruchomości położonej w Ł., dla której Sąd Rejonowy w Łęczycy prowadzi księgę wieczystą nr (...), oznaczonej numerami działek (...) o łącznej powierzchni 0,8353 ha.

/odpis księgi wieczystej, k. 27 – 31/

Zarządzeniem z dnia 21 kwietnia 2015 r. Burmistrz Miasta Ł. przekazał administrowanie opisaną wyżej nieruchomością, na której urządzone są korty tenisowe, Jednostce Budżetowej (...).

/zarządzenie, k. 61/

Pozwany Miejski (...) z siedzibą w Ł. działa w formie prawnej stowarzyszenia kultury fizycznej i jest wpisany do Krajowego Rejestru Sądowego. Stosownie do informacji ujawnionych w rejestrze, stowarzyszenie reprezentuje zarząd. Aktualnie stowarzyszenie posiada zarząd jednostkowy, w skład którego wchodzi G. J. jako Prezes Zarządu.

/odpis z KRS, k. 85 - 89/

Uchwałą z dnia 16 maja 2019 r. Rada Miejska w Ł. ustaliła regulamin korzystania z kortów miejskich w Ł..

/uchwała, k. 56; regulamin, k. 57 – 58/

W dniu 23 sierpnia 2019 r. Miasto Ł. przekazało pozwanemu stowarzyszeniu klucze do wyznaczonych pomieszczeń w budynku socjalnym i garażu, które znajdują się na spornej nieruchomości. Pozwanego reprezentował w tym zakresie Prezes Zarządu – G. J..

/protokół, k. 9/

W piśmie z dnia 7 maja 2020 r. Administrator nieruchomości wezwał pozwanego do zwrotu kluczy do budynków znajdujących się na spornej nieruchomości, wskazał, że nie wyraża zgody na korzystanie przez pozwanego z terenu nieruchomości oraz wezwał pozwanego do usunięcia z niej wszystkich rzeczy należących do pozwanego – w terminie do 15 maja 2020 r.

/pismo, k. 10/

Pozwany pomimo wezwania nie zwrócił kluczy do budynków znajdujących się na spornej nieruchomości oraz nie zabrał należących do niego rzeczy ruchomych.

/zeznania świadka A. K., protokół rozprawy z dnia 5 października 2021 r. - od 00:04:01; zeznania świadka W. B., protokół rozprawy z dnia 5 października 2021 r. - od 00:19:51/

W marcu 2020 r. w związku z wybuchem pandemii administrator nieruchomości – Jednostka Budżetowa Z. Miejska podjął decyzję o zamknięciu kortów. Wejście zostało zamknięte na kłódkę, zaś wejście boczne zaspawane. Począwszy od kwietnia Prezes Zarządu pozwanego stowarzyszenia wielokrotnie wbrew zakazowi administratora korzystał z kortów, rozcinając kłódki i wchodząc na jego teren, a także zastawiając bramę samochodem, celem uniemożliwienia jej zamknięcia.

/zeznania świadka A. K., protokół rozprawy z dnia 5 października 2021 r. - od 00:04:01 zeznania świadka W. B., protokół rozprawy z dnia 5 października 2021 r. - od 00:19:51;

notatki służbowe, k. 39 – 54/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wymienione wyżej dowody, w tym dowody z dokumentów, których treść i autentyczność nie budziła wątpliwości. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, jako koherentnym, logicznym i korespondującym z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

wyrok zaoczny należało utrzymać w mocy.

Stosownie do art. 140 kc w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego właściciel może, z wyłączeniem innych osób, korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem swego prawa, w szczególności może pobierać pożytki i inne dochody z rzeczy. W tych samych granicach może rozporządzać rzeczą. Natomiast zgodnie z art. 222 § 2 kc przeciwko osobie, która narusza własność w inny sposób aniżeli przez

pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą, przysługuje właścicielowi roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zaniechanie naruszeń. Istotę wskazanego roszczenia, zwanego tradycyjnie roszczeniem negatoryjnym, wyjaśnił trafnie Sąd Apelacyjny w Warszawie, wskazując, iż „celem i treścią roszczenia z art. 222 § 2 k.c. jest przywrócenie i zapewnienie istnienia na przyszłość stanu zgodnego z prawem, a więc stanu władztwa nad rzeczą wolnego od ingerencji innych osób. Należy przy tym podkreślić, że chodzi tu o taką ingerencję w sferę prawa własności, która stanowi bezprawne jego naruszenie. (...) Ze sformułowania art. 222 § 2 k.c. wynika, że na treść roszczenia negatoryjnego składają się dwa uprawnienia przyznane właścicielowi: możliwość żądania przywrócenia stanu zgodnego z prawem oraz zaprzestania naruszeń. Uprawnienie do żądania zaprzestania naruszeń znajduje zastosowanie w sytuacji istnienia realnego niebezpieczeństwa powtarzających się działań bezprawnych, wkraczających trwale w sferę prawa własności i ma ono na celu zapobieżenie naruszeniom w przyszłości. Nie jest zatem takim naruszeniem w rozumieniu art. 222 § 2 k.c. wkroczenie w sferę cudzego prawa własności w okolicznościach wskazujących na to, że się to więcej nie powtórzy” (Wyrok SA w Warszawie z 2.02.2018 r., I ACa 1796/16, LEX nr 2478474).

W przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób niebudzący wątpliwości wykazało, że pozwane stowarzyszenie dopuszczało się wielokrotnych ingerencji w prawo własności spornej nieruchomości, poprzez przechowywanie na niej ruchomości należących do stowarzyszenia wbrew woli powoda, a także poprzez samowolne korzystanie z nieruchomości, usuwanie zabezpieczeń służących jej zamknięciu, zastawieniu bramy wjazdowej celem uniemożliwienia jej zamknięcia. Pozwanemu nie przysługiwało przy tym żadne prawo do rzeczy, które byłoby skuteczne wobec powoda – właściciela. Okoliczności sprawy, w tym zwłaszcza powtarzalność zachowań pozwanego, wskazują, że opisane wyżej zachowania mogą pojawiać się także w przyszłości, w związku z tym zasadne było roszczenie o nakazanie pozwanemu zaprzestania naruszeń.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 2261) stowarzyszenie uzyskuje osobowość prawną i może rozpocząć działalność po wpisie do Krajowego Rejestru Sądowego. Zgodnie zaś z art. 38 kc osoba prawna działa przez swoje organy w sposób przewidziany w ustawie i w opartym na niej statucie. W sprawie nie budziła wątpliwości legitymacja bierna pozwanego stowarzyszenia. Działania naruszające własność powoda dokonywane były przez Prezesa Zarządu pozwanego stowarzyszenia. Nie budzi wątpliwości że działania te był wykonywane w ramach funkcji pełnionej przez niego w pozwanym stowarzyszeniu, które w jego mniemaniu miało prawo do korzystania z nieruchomości, co wynika chociażby z treści sprzeciwu od wyroku zaocznego. Dodatkowo Prezes Zarządu pozwanego – G. J. w trakcie interwencji pracowników powódki każdorazowo powoływał się na uprawnienia do korzystania z obiektu wywodzone z zawartych uprzednio przez (...) z siedzibą w Ł. porozumień. Co więcej korzystał z pomieszczeń które uprzednio wykorzystywało (...) z siedzibą w Ł.. Stąd też chybiony okazał się zarzut braku legitymacji biernej po stronie pozwanego.

Natomiast przedstawiona w pismach procesowych pozwanego argumentacja de facto nie odnosi się do treści żądania powoda i stanowi jedynie subiektywną oceną relacji gospodarczych powódki i pozwanego.

Zgodnie z art. 347 kpc po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Przepis art. 332 § 2 stosuje się odpowiednio. Mając na uwadze powyższe, wyrok zaoczny należało utrzymać w mocy.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do art. 98 § 1 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na zasądzoną kwotę 1050 zł złożyły się opłata w kwocie 150 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł.

Stosownie do art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1651 z późn. zm.) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa albo jednostka samorządu terytorialnego, jeżeli przepis szczególny tak stanowi. Wobec powyższego na podstawie § 8 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa

kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18) należało przyznać adwokatowi J. H. kwotę 738 zł tytułem kosztów pomoc prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.